

Institut des Experts en Automobiles (věc C-502/20)

Datum rozhodnutí: 2. září 2021

Závěr: *Právo EU brání právní úpravě hostitelského členského státu, která neumožňuje odborníkovi usazenému v jiném členském státě dočasně a příležitostně vykonávat své povolání na území hostitelského členského státu z důvodů, že tento odborník měl v minulosti v tomto členském státě provozovnu, že služby, které poskytuje, se do jisté míry opakují nebo že si v uvedeném členském státě vytvořil určitou infrastrukturu, jako je kancelář.*

Skutkové okolnosti: TP v Belgii po mnoho let vykonával povolání odhadce automobilů. Od 28. ledna 2014 pobývá na území Lucemburského velkovévodství a vykonává zde stejné povolání. Předkládající soud uvádí, že z informací předložených TP vyplývá, že i když od tohoto data plnil některé úkoly v Belgii, převážná část jeho výdělečné činnosti se v současné době uskutečňuje mimo belgické území, takže profesní činnost, kterou vykonává v Belgii, může být kvalifikována jako „vedlejší“. V září 2015 vyzvala IEA TP, aby se za účelem regularizace své situace v Belgii zapsal na seznam členů IEA. TP odmítl takovou žádost podat a vzhledem k tomu, že podle jeho údajů zpracovává některé znalecké posudky v Belgii, požádal o zápis do dočasného a příležitostného seznamu odhadců automobilů podle článku 9 zákona ze dne 12. února 2008. IEA má za to, že TP tím, že vykonává povolání odhadce automobilů v Belgii, aniž je členem IEA, vykonává protiprávní a nekalou činnost. Podal tedy žalobu proti TP k obchodnímu soudu v Hainaut, Belgie, s cílem zakázat používání dokladu odhadce automobilů, jakož i výkon tohoto povolání v Belgii.

Právní stránka: V situaci, kdy se odborník usazený v členském státě pohybuje na území hostitelského členského státu, ve kterém měl v minulosti provozovnu, aby tam nadále vykonával pouze dočasně a příležitostně své povolání, mají příslušné orgány tohoto členského státu právo, jak potvrzuje bod 11 odůvodnění směrnice 2005/36, ověřit pravdivost tvrzení uvedeného odborníka, aby se ujistily, že se nepokouší zneužívat způsobem vyhýbat uplatňování vnitrostátních právních předpisů v oblasti povolání. Kromě toho v takové situaci z článků 56 a 57 SFEU nebo čl. 5

odst. 2 směrnice 2005/36 ani z judikatury Soudního dvora nevyplývá, že pouhá skutečnost, že v minulosti měl odborník provozovnu v hostitelském členském státě, může bránit tomu, aby při výkonu volného pohybu služeb vykonával své povolání v posledně uvedeném členském státě tak, že se do něj přemístí z členského státu, ve kterém je v současnosti usazen. Kromě toho z judikatury SDEU vyplývá, že skutečnost, že služby poskytované v hostitelském členském státě odborníkem usazeným v jiném členském státě se do jisté míry opakují, nebrání tomu, aby byly kvalifikovány jako služby poskytované „dočasně a příležitostně“ ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2005/36 v hostitelském členském státě. Skutečnost, že odborník si v této situaci v hostitelském členském státě vytvořil určitou infrastrukturu, jako je kancelář, sama o sobě nebrání takové kvalifikaci poskytování služeb, které poskytuje v hostitelském členském státě. Konečně je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 písm. a) směrnice 2005/36 jsou poskytovateli služeb usazení v jiném členském státě, kteří jsou uvedeni v článku 5 této směrnice, osvobozeni od požadavků, které ukládá příslušníkům povolání usazeným na území hostitelského členského státu, týkajících se zejména povolení, registrace nebo členství v profesní organizaci nebo subjektu, přičemž tento členský stát může stanovit pouze automatickou dočasnou registraci nebo formální členství v takové profesní organizaci nebo subjektu k usnadnění použití disciplinárních ustanovení v souladu s čl. 5 odst. 3 uvedené směrnice, a zejména za předpokladu, že tato nezpzdí nebo jakýmkoli způsobem neztíží poskytování služeb.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 11. prosince 2003, *Schnitzer*, C-215/01, EU:C:2003:662, jakož i ze dne 10. května 2012, *Duomo Gpa a další*, C-357/10 až C-359/10, EU:C:2012:283.

Relevantní právní úprava: Čl. 5 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES o uznávání odborných kvalifikací.

Peek & Cloppenburg (věc C-371/20)

Datum rozhodnutí: 2. září 2021

Závěr: *Za propagaci určitého produktu uveřejněným redakčním obsahem je obchodníkem*

„zapláceno“, jestliže tento obchodník poskytne za toto uveřejnění protiplnění o majetkové hodnotě, ať již ve formě převodu částky v penězích nebo v jakékoli jiné formě, jestliže existuje jednoznačný vztah mezi takto poskytnutou platbou ze strany obchodníka a uvedeným uveřejněním. Tak je tomu zejména v případě bezplatného poskytnutí tímto obchodníkem obrazového materiálu chráněného proti jeho užití, jenž viditelně zachycuje obchodní prostory a produkty uváděné na trh tímto obchodníkem.

Skutkové okolnosti: P&C Düsseldorf a P&C Hamburg jsou dvě na sobě právně a hospodářsky nezávislé společnosti, které prostřednictvím různých poboček provozují maloobchodní prodej oděvů pod obchodní firmou „Peek & Cloppenburg“. V dohodě uzavřené mezi těmito dvěma společnostmi bylo sjednáno, že si rozdělí německý trh na dvě ekonomické oblasti a každá z nich bude provozovat prodejny oděvů v příslušné oblasti. Uvedené společnosti zajišťují propagaci svého obchodu s oděvy odděleně a nezávisle na sobě. V březnu 2011 zahájila P&C Düsseldorf v módním časopise Grazia celostátní reklamní akci uveřejněním dvoustránkového článku s nadpisem „Akce pro čtenáře“, který zval čtenáře na soukromý večerní shopping nazvaný „Grazia StyleNight by Peek&Cloppenburg“. Na pozadí obrázků oděvních domů, nad jejichž vchodem byly viditelné světelné nápisy „Peek & Cloppenburg“, bylo v textu uvedeno: „Noc pro všechny Grazia-Girls: Zažijte s námi večer v chrámu módy! Včetně sektu a osobního stylisty. Jak se stane V. I. S. (Very Important Shopper)? Co nejrychleji se přihlaste!“. Kromě toho bylo upřesněno, že existují dvě nezávislé společnosti s názvem Peek & Cloppenburg a že se v daném případě jedná o oznámení společnosti „Peek & Cloppenburg Düsseldorf“. Tyto obrázky navíc zobrazovaly zboží, které tato společnost nabízela v rámci této události k prodeji.

Právní stránka: Zaplacení ve smyslu bodu 11 první věty přílohy I směrnice 2005/29 se musí týkat propagace produktu prostřednictvím využití redakčního obsahu, což předpokládá určitou souvislost, ve smyslu protiplnění, mezi majetkovou výhodou poskytnutou dotyčným obchodníkem a daným redakčním obsahem. Takový výklad je potvrzen cílem uvedeného ustanovení, kterým je chránit spotřebitele před skrytou reklamou, tedy před redakčními obsahy, za které obchodníci – zadavatelé reklamy poskytli výhody, aniž na ně upozornili, a chránit důvěru čtenářů v neutralitu tisku. V tomto kontextu může bezplatné poskytnutí obrazového

materiálu, chráněného proti jeho užívání, obchodníkem ve prospěch vydavatelství představovat přímé zaplacení za toto uveřejnění, jelikož obrázky zachycovaly prostor a produkty nabízené tímto obchodníkem k prodeji v rámci dané reklamní akce. Toto poskytnutí má totiž majetkovou hodnotu a jeho cílem je propagace prodeje produktů dotyčného obchodníka. Navíc první věta bodu 11 přílohy I směrnice 2005/29 nestanoví žádné pravidlo týkající se minimální výše platby nebo podílu této platby na celkových nákladech dané reklamní akce a nevylučuje, aby samotné vydavatelství neslo část nákladů na uveřejnění ve vlastním zájmu.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 18. října 2012, *Purely Creative a další*, C-428/11, EU:C:2012:651, jakož i ze dne 12. června 2019, *Orange Polska*, C-628/17, EU:C:2019:480.

Relevantní právní úprava: První věta bodu 11 přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu.

Vodafone (věc C-5/20)

Datum rozhodnutí: 2. září 2021

Závěr: Omezení sdílení internetového připojení z důvodu aktivace tarifní varianty zvané „nulový tarif“ je neslučitelné s povinností rovného nakládání s provozem bez diskriminace nebo narušování.

Skutkové okolnosti: Bundesverband je svaz sdružující šestnáct organizací na ochranu spotřebitelů ve spolkových zemích, jakož i další organizace působící v oblasti ochrany spotřebitelů v Německu. Vodafone je podnikem působícím v odvětví informačních a komunikačních technologií. Tento podnik nabízí svým zákazníkům, aby si vedle základního paušálního tarifu sjednali bezplatné tarifní varianty, tzv. „nulové tarify“, zvané Vodafone Passy („Video Pass“, „Music Pass“, „Chat Pass“ a „Social Pass“). Tyto tarifní varianty umožňují využívat služby partnerských podniků společnosti Vodafone a objem dat spotřebovaný při využívání těchto služeb se neodčítá od objemu dat obsažených v základním paušálním tarifu. Snížení přenosové rychlosti stanovené při vyčerpání objemu dat zahrnutých v základním paušálním tarifu se nicméně použije rovněž na využívání služeb partnerských podniků. První zvolená tarifní varianta je již zahrnuta v základním paušálním tarifu a zákazníci si mohou za příplatek sjednat další tarifní varianty. U těchto

tarifních variant obsahují všeobecné smluvní podmínky mimo jiné toto standardizované ujednání: „Spotřeba dat při používání prostřednictvím sdíleného internetového připojení (bezdrátového přístupového bodu nebo ‚hotspotu‘) [...] se odečítá z objemu dat zahrnutých v paušálním tarifu.“

Právní stránka: Tarifní varianta zvaná „nulový tarif“ rozlišuje v rámci internetového provozu na základě obchodních cílů tím, že ze základního paušálního tarifu neodečítá provoz aplikací partnerských podniků. Taková obchodní praktika proto nesplňuje obecnou povinnost rovného nakládání s provozem bez diskriminace nebo narušování, zakotvenou v čl. 3 odst. 3 prvním pododstavci nařízení 2015/2120. Je třeba zdůraznit, že toto nesplnění povinnosti, které vyplývá ze samotné povahy takové tarifní varianty z důvodu pobídky, která z ní plyne, přetrvává nezávisle na případné možnosti pokračovat volně v přístupu k obsahu poskytovanému partnery poskytovatele internetového připojení po vyčerpání základního paušálního tarifu. Nezáleží ani na tom, zda taková varianta spadá pod dohodu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení 2015/2120, nebo zda je jejím cílem uspokojit skutečnou poptávku zákazníka nebo dodavatele obsahu. Konečně výjimky stanovené pro řídicí opatření nelze brát v úvahu, neboť podle čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení 2015/2120 taková opatření nemohou být založena na obchodních strategiích naplňovaných poskytovatelem internetového připojení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 15. září 2020, *Telenor Magyarorszag*, C-807/18 a C-39/19, EU:C:2020:708.

Relevantní právní úprava: Čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu.

Dopravní podnik hl. m. Prahy (věc C-107/19)

Datum rozhodnutí: 9. září 2021

Závěr: Doba přestávky, která je poskytnuta pracovníkovi v průběhu jeho denní pracovní doby a během které musí být v případě potřeby připraven do dvou minut k výjezdu, je „pracovní dobou“, pokud z celkového posouzení všech okolností vyplývá, že omezení uložená tomuto pracovníkovi během uvedené doby přestávky jsou takové povahy, že objektivně a velmi významně ovlivňují možnost pracovníka nakládat volně s časem,

během něhož jeho profesní služby nejsou vyžadovány, a věnovat se v tomto čase vlastním zájmům.

Skutkové okolnosti: V období od listopadu 2005 do prosince 2008 vykonával XR u DPP povolání hasiče. XR vykonával práci ve směnném režimu zahrnujícím ranní směnu od 6:45 do 19:00 hodin a noční směnu od 18:45 do 7:00 hodin. Jeho denní pracovní doba zahrnovala dvě třicetiminutové přestávky na jídlo a oddech. V době od 6:30 do 13:30 hodin mohl XR odejít do závodní jídelny vzdálené 200 m od jeho pracoviště, přičemž u sebe musel mít vysílačku pro případ, že by bylo zapotřebí jej upozornit na to, že do dvou minut pro něj k budově, kde je závodní jídelna, přijede zásahové vozidlo. Kromě toho bylo depo, v němž XR vykonával práci, vybaveno prostorem určeným k přípravě jídel mimo otevírací dobu závodní jídelny. Doba čerpání přestávek byla do pracovní doby XR započítávána jen tehdy, pokud v jejím průběhu došlo k výjezdu k zásahu. Za dobu přestávky, během které nedošlo k výjezdu, tedy nebyla vyplácena mzda. XR tento způsob výpočtu své mzdy napadl. Domníval se, že i nepřerušované přestávky představují pracovní dobu, a domáhal se zaplacení částky 95 335 Kč spolu s úroky z prodlení z titulu mzdy, která mu měla být vyplacena za dvě denní přestávky v práci, jež nebyly v období zaměstnání dočteném v původním řízení započítány.

Právní stránka: Bylo třeba posoudit, zda omezení, jež se vztahovala na XR po dobu přestávek a vyplývají z nutnosti být připraven k výjezdu do dvou minut, mohla objektivně a velmi významně omezit možnosti tohoto pracovníka nakládat volně s časem a věnovat se činností dle svého výběru. Vzhledem k tomu, že přestávky v práci, na které měl XR nárok, byly krátké, a sice třicetiminutové, nesmí předkládající soud při určování, zda omezení XR během těchto dob mohla objektivně a velmi významně omezit možnosti tohoto pracovníka věnovat se volnočasovým aktivitám nebo činností dle svého výběru, přihlížet k omezením těchto možností, která by existovala v každém případě, protože nevyhnutelně vyplývala z třicetiminutové doby trvání každé z těchto přestávek, neboť taková omezení jsou nezávislá na omezeních spojených s jeho povinností být připraven k výjezdu do dvou minut. Kromě toho okolnost, že v průměru musí pracovník během doby pracovní pohotovosti přistoupit k výkonu práce pouze zřídka, nemůže vést k tomu, že tyto doby budou považovány za „doby odpočinku“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice 2003/88, pokud je dopad lhůty

uložené pracovníkovi k návratu k profesním činnostem takový, že stačí k objektivnímu a velmi významnému omezení možnosti nakládat během těchto dob volně s časem, během něhož jeho profesní služby nejsou vyžadovány. K tomu je nutno dodat, že nepředvídatelnost možných přerušení přestávky na odpočinek může mít na možnost pracovníka nakládat volně s tímto časem ještě další omezující účinek. Nejistota, která z této nepředvídatelnosti plyne, totiž může tohoto pracovníka stavět do stavu trvalé ostražitosti.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 9. března 2021, *Radiotelevizija Slovenija (Doba pracovní pohotovosti na odlehlém místě)*, C-344/19, EU:C:2021:182.

Relevantní právní úprava: Čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby.

UM (Contrat translatif de propriété mortis causa) (věc C-277/20)

Datum rozhodnutí: 9. září 2021

Závěr: *Smlouva, ve které si určitá osoba sjednává budoucí převod vlastnického práva k nemovitosti, která jí patří, k němuž má dojít po její smrti, na druhou smluvní stranu, je dědickou smlouvou.*

Skutkové okolnosti: Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že dne 22. července 1975 upravil otec UM ve smlouvě pro případ své smrti převod vlastnického práva k pozemku nacházejícímu se v Rakousku a ke všem stavbám, které se na něm k okamžiku jeho smrti budou nacházet, a to polovinu na svého syna a polovinu na tehdejší snachu, budou-li splněny určité podmínky. Při uzavření této smlouvy, pro kterou bylo jako použitelné právo zvoleno rakouské právo, měly všechny strany místo obvyklého pobytu v Německu. K podmínkám sjednaným v této smlouvě patřila zejména povinnost otce UM postavit do deseti let po uzavření smlouvy dvojdomek, jakož i to, že UM a jeho manželka budou nadále sezdáni a posledně uvedená bude stále naživu. V opačném případě smlouva stanovila, že UM bude jediným oprávněným ze smlouvy. Otec UM rovněž odsouhlasil zapsání převodu vlastnického práva do rakouského katastru nemovitostí na základě předložené úmrtního listu a důkazu, že podmínky pro převod byly splněny. Před úmrtím otce UM, k němuž došlo dne 13. května 2018 v Kolíně nad Rýnem (Německo), se UM a jeho manželka rozvedli a ona následně zemřela.

Právní stránka: Jak z požadavků na jednotné použití unijního práva, tak ze zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba nalézt nejen s přihlédnutím k jeho znění, ale i ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému dotčenou právní úpravou. Pokud jde o znění čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení o dědění, je třeba uvést, že toto ustanovení se obecně týká dohody, která přiznává mimo jiné práva k budoucí „pozůstalosti“. Článek 3 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení pro tyto účely definuje „dědění“ jako „dědění majetku zemřelé osoby“, přičemž tento pojem zahrnuje „jakoukoli formu přechodu majetku [...] ať již se jedná o přechod jako projev vůle v pořízení pro případ smrti, nebo o přechod na základě dědění ze zákona“. Z toho vyplývá, že smlouva, na jejímž základě si osoba sjednává, že po její smrti dojde k převodu vlastnického práva k nemovitosti, která jí patří, a která tak právo ke své budoucí pozůstalosti převádí na druhou stranu této smlouvy, je „dědickou smlouvou“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení o dědění. Takový výklad je potvrzen cílem sledovaným tímto nařízením, kterým je zabránit štěpení dědictví v souladu se zásadou celistvosti dědictví a zavést jednotný režim použitelný na všechny občanskoprávní aspekty dědění majetku zůstavitele s přeshraničním dopadem, a zejména „jakýkoli způsob přechodu majetku z důvodu smrti“, jak vyplývá z bodu 9 odůvodnění uvedeného nařízení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když je podle čl. 1 odst. 2 písm. g) nařízení o dědění z jeho působnosti vyloučen zejména majetek vytvořený nebo převedený jiným způsobem než dědění, jako například formou daru, musí být toto vyloučení vykládáno striktně. Z toho vyplývá, že pokud ujednání obsažené v dohodě o pozůstalosti spočívá stejně jako „forma daru“ ve smyslu uvedeného článku 1 odst. 2 písm. g) v darování, avšak nabývá účinnosti až úmrtím zůstavitele, spadá do působnosti téhož nařízení.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 1. března 2018, *Mahnkopf*, C-558/16, EU:C:2018:138, a ze dne 21. června 2018, *Oberle*, C-20/17, EU:C:2018:485.

Relevantní právní úprava: Čl. 1 odst. 3 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin

v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení.

The Software Incubator (věc C-410/19)

Datum rozhodnutí: 16. září 2021

Závěr: Pojem „prodej zboží“ musí být vykládán v tom smyslu, že může zahrnovat dodání počítačového softwaru zákazníkům elektronickými prostředky za zaplacení ceny, pokud je toto dodání spojeno s poskytnutím licence na dobu neurčitou k užívání tohoto softwaru.

Skutkové okolnosti: Computer Associates je společností, která uvádí na trh software pro automatizaci obsluhy aplikací, pro použití a správu aplikací v datovém centru (dále jen „dotčený software“). Účelem tohoto softwaru je automaticky koordinovat a provádět zavádění a modernizaci dalších softwarových aplikací v různých provozních prostředích ve velkých organizacích, jako jsou banky a pojišťovny, tak aby byly podkladové aplikace plně integrovány do provozního programového prostředí. Společnost Computer Associates poskytovala svým zákazníkům elektronicky licence pro používání dotčeného softwaru na určeném území pro povolený počet konečných uživatelů. Poskytnutí licence k tomuto softwaru bylo podmíněno dodržováním povinností, na základě kterých zákazník zejména nebyl oprávněn přistupovat k neoprávněné části uvedeného softwaru, rozebírat jej nebo měnit, ani pronajímat, postupovat nebo převádět nebo poskytovat k němu podlicence. Dne 25. března 2013 uzavřela společnost Computer Associates dohodu se společností The Software Incubator. Podle bodu 2.1 této dohody jednala společnost The Software Incubator jménem a na účet společnosti Computer Associates při oslovování potenciálních zákazníků ve Spojeném království a Irsku za účelem „propagace, uvádění na trh a prodeje [dotčeného softwaru]“. Podle uvedené dohody se povinnosti společnosti The Software Incubator omezovaly na propagaci a uvádění tohoto softwaru na trh. The Software

Incubator neměla žádné oprávnění k převodu vlastnictví k tomuto softwaru.

Právní stránka: Článek 1 odst. 3 a článek 2 směrnice 86/653 totiž stanoví určité jasné vymezené výjimky z pojmu „obchodní zástupce“ a z působnosti této směrnice. Žádná z těchto výjimek se přitom netýká povahy „prodeje zboží“, který je předmětem činnosti „obchodního zástupce“ uvedené v čl. 1 odst. 2 uvedené směrnice. Kromě toho, „prodej zboží“ takového druhu, jaký je popsán v bodě 43 tohoto rozsudku, nebrání ani tomu, aby práva a povinnosti, které přísluší obchodnímu zástupci a zmocniteli, byly plněny v souladu s ustanoveními článků 3 až 5 směrnice 86/653, ani tomu, aby obchodní zástupce obdržel odměnu, která je v souladu s ustanoveními článku 6 této směrnice. Konečně je uvedený výklad podpořen cíli směrnice 86/653, která směřuje v souladu se svým druhým a třetím bodem odůvodnění k ochraně obchodních zástupců v jejich vztazích se zmocniteli, podpoře bezpečnosti obchodů a usnadnění obchodu se zbožím mezi členskými státy sblížením jejich právních řádů v oblasti obchodního zastoupení. V této souvislosti by byl užitečný účinek ochrany přiznané směrnicí 86/653 ohrožen, kdyby dodání softwaru muselo být vyloučeno z pojmu „prodej zboží“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 této směrnice. Takový výklad uvedeného ustanovení by totiž z této ochrany vyloučil osoby, jež plní pomocí moderních technologických prostředků úkoly srovnatelné s úkoly, které vykonávají obchodní zástupci, jejichž úkolem je prodej hmotného zboží, zejména na základě vyhledávání a získávání zákazníků.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 3. července 2012, *UsedSoft*, C-128/11, EU:C:2012:407, a ze dne 21. listopadu 2018, *Zako*, C-452/17, EU:C:2018:935.

Relevantní právní úprava: Čl. 1 odst. 2 směrnice Rady 86/653/EHS o koordinaci právní úpravy členských států týkající se nezávislých obchodních zástupců.

Zpracoval: Jan Tlamycha